

ICELANDIC A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
ISLANDAIS A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
ISLANDÉS A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Monday 10 May 2004 (afternoon)
Lundi 10 mai 2004 (après-midi)
Lunes 10 de mayo de 2004 (tarde)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Fjallið einungis um annan af eftirfarandi textum. Þér ber ekki skylda til að svara spurningunum hér fyrir neðan. Það má hins vegar nota þær ef hentar.

1. (a)

Skógarspor

Ein geng ég um haustskóginn
treð marvaðann í laufsjó
stikla á bylgjum
sem sáldrast yfir mig

- 5 Eldrauðir geislar
flæða til mín gegnum möskvana
í kvöldsvalanum
undarlegir hljómar
bergmálsþögn

- 10 Einnig hér er lífið á kreiki
smágert stórfenglegt

Skógarhafshljómkviðan

En samt er ég ein

(Ágústína Jónsdóttir, *Lífakur*, 1997)

- Hvernig náttúrulýsing er í ljóðinu?
- Hvernig andrúmsloft er skapað í ljóðinu?
- Fjallið um samband ljóðmælanda við umhverfið.
- Hvernig hugsanir og viðbrögð vekur ljóðið með þér?

1. (b)

Ég man hvernig alltaf geislaði af honum þegar hann talaði og hvernig allt eins og sloknaði þegar hann hafði þagnað, brosið hvarf og blik augnanna hætti að streyma í allar áttir og varð aðeins mjór geisli sem boraði í það sem fyrir varð, dofnaði hægt og dó. En á meðan hann talaði var allt ljós í kringum hann og hreyfing, hann glennti út fingurna og þyrtaði þeim, hringsneri handleggjunum í stórum og markvissum dýfum, geiflaði sig og bjó til skúlptúra í loftinu af einkennilegum mönnum eða dýrum eða stelpum, atvikum kannski — einhverju. Hann gat lýst öllu með þessum skúlptúrum og andlitsgeiflum og slitróttu tali, en hann sagði ekki sögur, hann var einn af því fólki, frásagnirnar hjá honum höfðu ekki lokalínu og þegar hann sagði manni frá einhverju sem einhver hafði sagt fylgdi gjarnan setningin: Æ ég veit það ekki en það var bara svo fyndið *hvernig* hann sagði það...

Og það var svo fyndið hvernig hann sagði það. Ég hló alltaf með honum vegna þess að ég vissi alveg hvernig hinn hafði sagt það og ég sagði við hann: Já ég veit alveg hvernig þú ert að meina - og ég vissi það. En það var ekki þetta sem dró mig að honum heldur ljósið sem streymdi frá honum þegar hann var upptendraður. Og kannski var ég ekkert frekar að hlæja að því sem hann hafði verið að reyna að lýsa þegar ég hló með honum, kannski vorum við bara að hlæja að öllu, bara að espast, lifa, skynja, hrífast - fyllast lífi og hrífast, ég veit það ekki, ég var alltaf að fá hlutdeild í öllu þessu lífi og ljósi sem umlukti hann stundum þegar hann var upptendraður og ég taldi mér þá trú um að ég ætti slíkt líka til inni í sjálfum mér, einhvers staðar djúpt kannski, ég veit það ekki, við vorum vinir, það var allt og sumt.

Ég man þetta:

Ég sat í sófanum og hann í stólnum og hann hafði séð hund eða kall eða önd sem hann lýsti og lék; hann var alltaf að líkja eftir lífi, hann tók eftir því alls staðar og hann reyndi að miðla því til annarra: Hei! Hvað er þetta? - og svo gekk hann höggvandi loftið eins og dúfa og reyndi að framkalla einhver búrrd-hljóð. Hann hermdi eftir ketti að hnerra. Hann sagði manni frá augnkrækjum Egils án þess að muna að maður var sjálfur að lesa bókina í sama bekk og hafði heyrt kennarann fara í þetta atvik. Hann tók gítarsóló. Hann tók orgelsóló. Hann var söngvarinn og tók rokur; hann var heimsmeistari í hástökki, hann var róni. Hann var sífellt að miðla manni eigin kenndum og reynslu. Svo húkti hann á stólbríkinni, leiður á mér og umræðuefninu og sjálfum sér og öllu og mændi svörtum augum um stund á bókahillu uns hann rauk á fætur, hjó fingrunum í svartan hárlubbann, tók bók og lagði hana frá sér á vitlausan stað, og aðra og myndina af mömmu og lagði hana frá sér á vitlausan stað, tók gítarinn minn og hringlaði um stund á hann einhverja gripaleysu, tók bók, tók púða og lagði þetta allt frá sér jafnóðum á vitlausan stað, leiður og hafði slökkt á sér.

(Guðmundur Andri Thorsson, *Íslenski draumurinn*, 1991)

- Kannið samband sögumanns við manninn sem hann er að lýsa.
 - Fjallið um stíl textans og hvernig stíllinn tengist efninu.
 - Hvers konar tilfinningum og hugsunum lýsir þessi kafli?
 - Hvernig tilfinningar kveikir þessi kafli með lesandanum?
-